

บทที่ 1

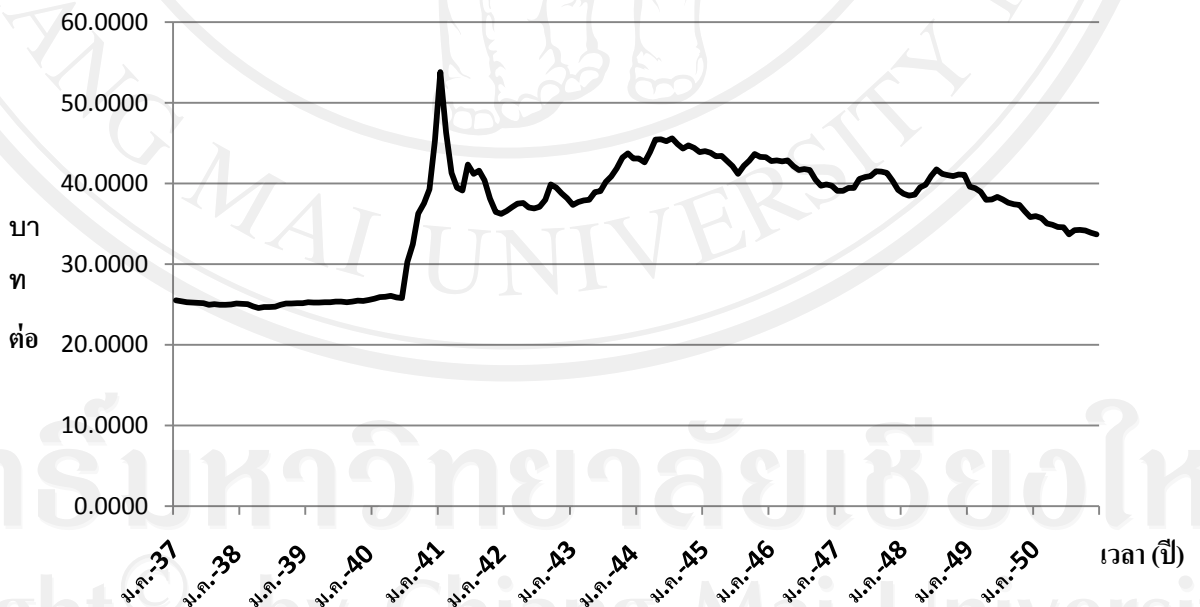
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีว่าโลกของเราประกอบด้วยหลายประเทศ ซึ่งในแต่ละประเทศย่อมมีความแตกต่างกัน อาทิ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ จำนวนพลเมือง และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้ความสามารถในการผลิตสินค้าแต่ละประเทศมีไม่เท่ากัน กล่าวคือ ประเทศไทย และมาเลเซีย มีสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เหมาะสมต่อการปลูกยางพารามากกว่าประเทศญี่ปุ่น ทำให้ต้นทุนการผลิตยางพารา รวมไปถึงราคาขายต่ำกว่า หรือประเทศแถบตะวันออกกลางที่มีทรัพยากรน้ำมันที่มากกว่าประเทศในแถบยุโรป จึงสามารถผลิตน้ำมันได้มากกว่า ด้วยสาเหตุนี้ จึงผลักดันให้แต่ละประเทศเห็นประโยชน์จากการเลือกผลิตสินค้าบางอย่าง ที่มีต้นทุนราคาต่ำ มีความรู้ความชำนาญ และเลือกสั่งซื้อสินค้าแต่ละประเภทที่ผู้บริโภคของประเทศของตนนั้นต้องการแต่ไม่สามารถผลิตได้ หรือผลิตได้แต่ในต้นทุนที่สูงเกินไป และปัจจัยเหล่านี้ จึงก่อให้เกิดการค้าระหว่างประเทศขึ้น และจากการค้าระหว่างประเทศที่ได้สร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอย่างมาก อีกทั้งปัจจุบัน เราอยู่ในของยุคโลกาภิวัตน์ หรือโลกไร้พรมแดน (globalization) สามารถรับรู้ข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใดบนพื้นโลก การติดต่อเชื่อมโยงกันระหว่างประเทศ จึงสามารถที่กระทำได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ส่งผลทำให้ปัจจุบันมีการติดต่อซื้อขายระหว่างประเทศกันมากขึ้น ดังนั้นหลายๆ ประเทศจึงได้ให้ความสำคัญด้านการค้าเป็นอย่างมาก สืบเนื่องจากนโยบายของแต่ละประเทศที่มีการเอื้ออำนวยต่อการค้า เช่น นโยบายการค้าเสรี (free trade area) ของกลุ่มอเมริกาเหนือหรือนาฟต้า (NAFTA : North America Free Trade Area) ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะรัฐบาลยุคใดต่างก็มีนโยบายที่ส่งเสริมการส่งออก และส่งเสริมให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศ ซึ่งการทำการค้าระหว่างประเทศนั้น จำเป็นต้องใช้เงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน เช่นเดียวกับการค้าภายในประเทศ ดังนั้นเราจึงต้องให้ความสำคัญกับอัตราแลกเปลี่ยนหรือค่าเงินด้วย กล่าวคือ ถ้าเงินบาทอ่อนค่าหรือมีอัตราแลกเปลี่ยนสูงขึ้น จะทำให้ปริมาณการส่งออกมีมากขึ้น เนื่องจากสินค้าไทยจะถูกกลงในสายตาของต่างชาติ แต่กระนั้นก็อาจจะส่งผลกระทบต่อสินค้าที่ผลิตโดยใช้ต้นทุนนำเข้าจากต่างประเทศ สินค้าบางอย่างจึงมีราคา

แพงขึ้น ในทางกลับกันถ้าเงินบาทแข็งค่าหรือมีอัตราแลกเปลี่ยนลดลง จะทำให้ปริมาณการส่งออก
ลดลง เนื่องจากสินค้าไทยแพงขึ้นในสายตาของต่างชาติ แต่ก็ทำให้ต้นทุนนำเข้าสินค้ามีราคาถูกลง

ในปี พ.ศ. 2540 เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขึ้น ซึ่งแทบทุกประเทศได้รับผลกระทบจาก
วิกฤตการณ์ครั้งนั้น ที่เรียกว่าวิกฤตการณ์ค่าเงิน (currency crisis) ซึ่งความหมายที่ใช้กันแพร่หลาย
คือ สถานการณ์ที่ประเทศถูกโจมตีค่าเงิน (speculative attack) จากนักเก็งกำไรค่าเงิน แล้วตามด้วย
การลดค่าเงิน (devaluation) โดยรวมถึงสถานการณ์ที่การโจมตีไม่สำเร็จด้วย แต่ทำให้ประเทศนั้นมี
ต้นทุนสูงขึ้นจากการปกป้องอัตราแลกเปลี่ยน เช่น อัตราดอกเบี้ยเพิ่มสูงขึ้น หรือ การสูญเสียเงินทุน
สำรองระหว่างประเทศจำนวนมาก สำหรับวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น ส่งผลให้หลายประเทศ
ได้เปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยนของตน ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ได้ประสบกับปัญหาการ
ขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และหนี้ต่างประเทศที่ปรับตัวสูงขึ้น ทำให้นักลงทุนต่างชาติเริ่มไม่มั่นใจใน
เสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน จึงได้เกิดการเก็งกำไรค่าเงินบาท ส่งผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงใน
ระบบอัตราแลกเปลี่ยน จากระบบตะกร้าเงิน (basket of currency) มาเป็นแบบลอยตัวภายใต้การ
จัดการ (managed float) เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2540 เป็นต้นมา ในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมี
ผลกระทบต่อตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาค เช่น ดุลบัญชีเดินสะพัด ดุลบัญชีเงินทุน ดุลการชำระเงิน
และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.1 อัตราแลกเปลี่ยน บาท: ดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงปี พ.ศ. 2537-2550

จากการที่ประเทศไทย ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยน จะเห็นว่าช่วงภายหลังการเปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยนมาเป็นแบบลอยตัวภายใต้การจัดการนั้น ส่งผลทำให้ค่าเงินบาท เมื่อเทียบกับเงินสกุลต่างๆ มีการอ่อนค่าอย่างรุนแรง ดังรูป 1.1 1.2 1.3 และ 1.4 ตัวอย่างเช่นในรูป 1.1 ในปี 2539 ค่าเงินบาทอยู่ที่ 25.3439 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ มาเป็น 43.3709 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2541 และมีการอ่อนตัวมากสุดในเดือน มกราคม 2541 อยู่ที่ประมาณ 53.8147 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐ ค่าเงินบาทได้อ่อนตัวลงอย่างมาก เมื่อเทียบกับช่วงก่อนใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัว ผลจากการที่เงินบาทมีค่าลดลง ทำให้สินค้านำเข้าในรูปเงินบาทมีราคาสูงขึ้น และการชำระหนี้ของบริษัทต่างๆ ที่ได้ทำการกู้ยืมจากต่างประเทศมีค่ามากขึ้น จนทำให้ไม่สามารถชำระหนี้คืนได้ ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและเจ้าหน้าที่ต่างประเทศลดลง เป็นผลทำให้ธุรกิจล้มละลายนำไปสู่ภาวะฟองสบู่แตกในที่สุด การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจหยุดชะงัก

และในระบบเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้ว หรือประเทศกำลังพัฒนาซึ่งรวมถึงประเทศไทย การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ถือว่าเป็นเป้าหมายหลักที่แต่ละประเทศให้ความสำคัญ แต่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั้น จำเป็นต้องอาศัยเงินทุนเป็นหลัก สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนานั้น รายได้ ประชาชาติอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ จึงเป็นผลทำให้การออมระดับประเทศอยู่ในระดับที่ต่ำด้วย ซึ่งไม่เพียงพอต่อภาคธุรกิจและภาครัฐ ดังนั้นเพื่อที่จะเป็นการสนับสนุนการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ จึงจำเป็นต้องพึ่งพาเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศนี้จะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะเมื่อประเทศมีเงินทุน ทำให้มีปริมาณเงินนี้เพียงพอต่อการลงทุน เมื่อมีการลงทุน ผลผลิตก็เพิ่มขึ้น ลดปัญหาการว่างงาน ดังนั้นหลายๆ ประเทศจึงได้ให้ความสำคัญเรื่องเงินทุน ประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน เป็นประเทศกำลังพัฒนา มีปริมาณเงินออมในประเทศค่อนข้างต่ำ ยังขาดแคลนปริมาณเงินที่นำไปลงทุนในกิจกรรมต่างๆ จึงจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนไหลเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งรัฐบาลจะมีวิธีการชักจูง และดึงดูดนักลงทุนชาวต่างชาติให้เข้ามาลงทุนในประเทศ โดยมีนโยบายที่เอื้ออำนวยให้แก่ักลงทุนต่างชาตินำเงินมาลงทุนด้านนี้ เช่น ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ ป้องกันปัญหาการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด กระตุ้นการจ้างงาน และสร้างรายได้ที่แท้จริงให้กับประชาชน

ประเภทของเงินทุนจากต่างประเทศที่เข้าสู่ประเทศไทยที่ผ่านมาสามารถแบ่งออกได้เป็นสามประเภท คือ

1. เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (foreign direct investment) เป็นเงินลงทุนที่มาจากภาคต่างประเทศที่นำมาลงทุนในกิจการที่ดำเนินงานอยู่ และชาวต่างประเทศมีส่วนร่วมในการควบคุมกิจการ หรืออาจจะเป็นการลงทุนจากบริษัทข้ามชาติ ที่ได้เข้ามาตั้งสาขาในประเทศ เป็นการลงทุนเพื่อที่ทำการผลิตสินค้าหรือการบริการ เช่น บริษัทโตโยต้าสร้างโรงงานผลิตรถยนต์ในประเทศไทย

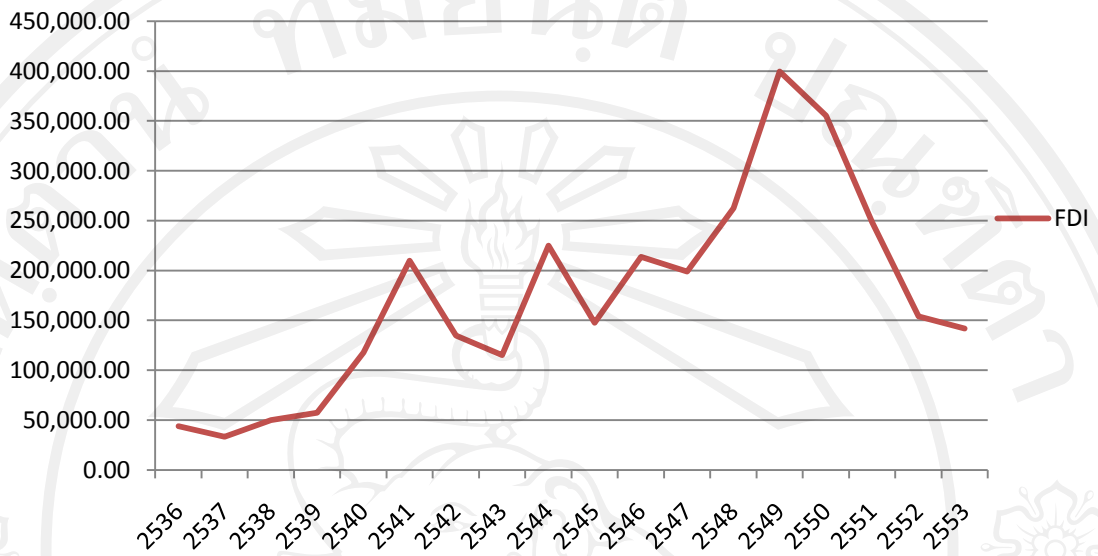
หรือ การขยายธุรกิจของบริษัทข้ามชาติ การลงทุนในประเทศนี้ จึงเป็นการลงทุนในภาคการผลิต หรือภาคที่แท้จริง (real sector) เป็นการลงทุนแบบระยะยาว และเป็นสิ่งพึงปรารถนาของทุกประเทศ แรงจูงใจของเงินทุนไหลเข้าประเทศนี้ ได้แก่ การที่ประเทศมีราคาของปัจจัยการผลิตต่ำ เช่น ราคาของที่ดิน แรงงาน เป็นต้น

2. เงินลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ (portfolio investment) เป็นเงินลงทุนที่เข้ามาในรูปของการซื้อขายตราสารทุน ตราสารหนี้ ทั้งในรูปพันธบัตร ตัวเงิน เครื่องมือทางการเงิน และตราสารอนุพันธ์ทางการเงิน โดยที่เจ้าของเงินทุนไม่มีการบริหารหรือควบคุมกิจการ และได้รับผลตอบแทนในของรูปเงินปันผล เป็นการลงทุนที่เกิดจากนักลงทุนต่างประเทศ ทั้งที่เป็นบุคคลธรรมดา หรือสถาบันทำการจัดสรรเงินทุน เพื่อแสวงหาผลตอบแทนสูงสุด โดยการโยกย้ายเงินทุนไปลงทุนในตลาดเงิน หรือตลาดทุนทั่วโลก เช่น การที่นำเงินมาซื้อหุ้น หรือนำมาฝากธนาคาร เป็นต้น มักเป็นการลงทุนระยะสั้น และส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน สำหรับแรงจูงใจที่ทำให้มีเงินทุนไหลเข้าในประเทศนี้มีมาก คือการที่อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศ อยู่ระดับสูง ผลตอบแทนของการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์สูง รวมทั้งการที่อัตราแลกเปลี่ยนนั้นมีเสถียรภาพ

3. เงินลงทุนอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ (loan) ประกอบด้วย เงินกู้ยืมจากเอกชน และเงินกู้ยืมจากรัฐบาล

สำหรับเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศอย่างมาก เนื่องจากเงินทุนประเภทนี้เป็นเงินทุนระยะยาว ได้ช่วยผ่อนคลายการขาดแคลนเงินทุนในการพัฒนาประเทศ ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ส่งผลทำให้มีการผลิตและการจ้างงาน รวมทั้งเป็นการเพิ่มรายได้ต่อหัวของประชากรให้สูงขึ้น อีกทั้งเงินลงทุนประเภทนี้ ยังมาพร้อมกับเทคโนโลยี และการถ่ายทอดความรู้จากต่างประเทศ อันเป็นการที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตของประเทศ ทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรม เพิ่มศักยภาพการแข่งขัน และการขยายการค้าระหว่างประเทศ นำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพในระยะยาว

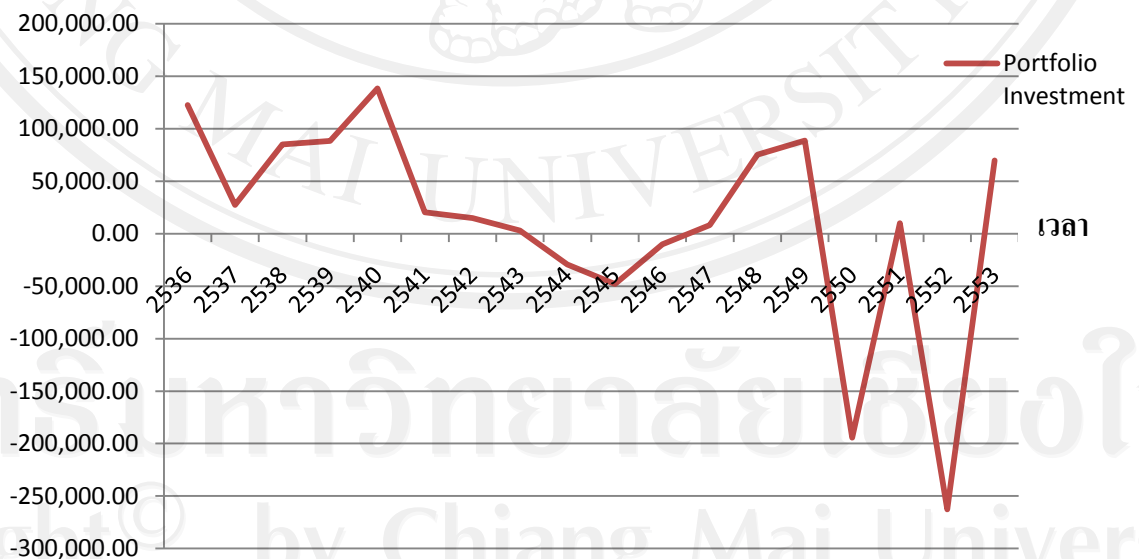
(หน่วย : ล้านบาท)

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.2 ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มาลงทุนในประเทศไทย

(หน่วย : ล้านบาท)

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

รูปที่ 1.3 ปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์ที่มาลงทุนในประเทศไทย

จากรูปที่ 1.2 จะเห็นได้ว่าหลังการเปลี่ยนระบบอัตราแลกเปลี่ยนมาเป็นแบบลอยตัว เมื่อในปี พ.ศ. 2540 มีปริมาณเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสูงขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากค่าเงินบาทอ่อนตัวลงจากการลอยตัว ได้ส่งผลให้ต้นทุนของการเข้ามาลงทุน และการผลิตปรับตัวลดลงเมื่อเปลี่ยนเป็นเงินบาท สินค้าส่งออกไทยถูกลงในสายตาชาวต่างชาติ สามารถส่งออกได้ปริมาณมากขึ้นสร้างกำไรให้กับผู้ผลิต ในทางกลับกัน หลังเกิดวิกฤติการณ์เศรษฐกิจในปี 2540 เงินทุนเคลื่อนย้ายของการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์มีความผันผวนค่อนข้างมาก ได้กระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนออกนอกประเทศ ดังรูป 1.3

จากที่ประเทศไทย เป็นประเทศที่มีการเปิดการค้าอย่างเสรี และมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทำให้มีเงินทุนไหลเข้ามาในประเทศแต่ละปีจำนวนมาก ซึ่งการไหลเข้าของเงินทุนพวกนี้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย ทั้งด้านบวกและด้านลบ กล่าวคือ กรณีที่เป็นเงินลงทุนต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนทางตรง ซึ่งเป็นเงินทุนในระยะยาวอาจเข้ามาลงทุนทำธุรกิจ สร้างโรงงานการผลิต เป็นต้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก เพราะเงินทุนต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในทางตรง จะก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านเทคโนโลยี ทักษะความชำนาญของบุคลากรในประเทศ และก่อให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การลงทุน การผลิต การจ้างงาน เป็นต้น แต่ในกรณีที่เป็นเงินลงทุนต่างประเทศระยะสั้นหรือ hot money ที่เข้ามาลงทุนในตลาดตราสารทุน ตราสารหนี้ และอสังหาริมทรัพย์ เพื่อเก็งกำไรจากราคาที่เพิ่มขึ้นในระยะสั้น อาจจะนำมาซึ่งความผันผวนไร้เสถียรภาพของระบบการเงินในประเทศ เพราะเมื่อเงินทุนนั้นสามารถไหลเข้าสู่ประเทศได้มากและรวดเร็วเท่าไร ก็ย่อมสามารถไหลออกได้มากและรวดเร็วได้เฉียวเช่นกัน โดยในช่วงแรกจะทำให้หลักทรัพย์ ได้แก่ หุ้น ตราสารหนี้ หรืออสังหาริมทรัพย์ มีราคาสูงขึ้น แต่เมื่อเงินทุนจำนวนนั้นไหลออกจากประเทศในจำนวนมาก ก็จะส่งผลให้หลักทรัพย์ดังกล่าวมีราคาลดลงหรือที่เรียกกันว่า ฟองสบู่แตก ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และการเงินในที่สุด สำหรับข้อเสียอีกอย่าง ก็คือการไหลเข้าของเงินทุนที่มากเกินไป จะส่งผลให้เงินบาทแข็งค่า และเกิดผลกระทบต่อส่งออกที่อาจจะมีปริมาณลดลง ก่อให้เกิดปัญหาว่างงาน อุตสาหกรรมที่พึ่งพาวัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศมีราคาสูง ส่งผลทำให้สินค้าบางชนิดมีราคาแพงขึ้น เป็นต้น

ดังนั้น ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนนี้ อาจจะเพิ่มความเสี่ยงต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุน ซึ่งถ้าอัตราแลกเปลี่ยนมีความผันผวนมาก น่าจะส่งผลกระทบต่อเคลื่อนย้ายเงินทุนมาก อย่างไรก็ตามการเคลื่อนย้ายเงินทุนมีความผันผวน ก็อาจจะส่งผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยนนี้ด้วยเช่นกัน จากเหตุผลดังกล่าว จึงมีความสนใจทำการศึกษาถึงผลกระทบต่อความผันผวนอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ระหว่างประเทศมีผลต่อความผันผวนการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศหรือไม่ อย่างไร และยังศึกษาความเป็นเหตุเป็นผล และทิศทางของตัวแปรทั้งสอง เพื่อสามารถกำหนดแนวทางการบริหาร

จัดการเงินทุนต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ทำธุรกรรมเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยนและการลงทุนจากต่างประเทศอีกด้วย โดยการศึกษาจะใช้วิธีการทางเศรษฐมิติมาช่วยในการวิเคราะห์

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาผลกระทบความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนที่มีต่อความผันผวนของเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

ทำให้ทราบถึง ผลของอัตราแลกเปลี่ยนที่มีต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศของไทย โดยที่นำผลที่ได้จากการศึกษา สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการลงทุน และการคลาดการณ์การเคลื่อนย้ายเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้จะใช้ข้อมูลทุติยภูมิรายเดือนตั้งแต่ มกราคม 2541 ถึง ธันวาคม 2553 ระยะเวลาทั้งหมด 13 ปี มีตัวแปรทั้งหมด 2 ตัวแปร คือ อัตราแลกเปลี่ยน และเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศของไทย โดยอัตราแลกเปลี่ยนที่นำมาศึกษามีจำนวนทั้งหมด 4 อัตรา ซึ่งเลือกจากประเทศที่มีการลงทุนในประเทศไทยมากที่สุด 4 อันดับแรก ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และสหภาพยุโรป

1.5 นิยามศัพท์

การเคลื่อนย้ายเงินทุน (Capital Movements) หมายถึง การกระทำทางธุรกรรมที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์ และหนี้สินทางการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งจะครอบคลุมถึงการลงทุนโดยตรง (direct investment) การลงทุนในหลักทรัพย์ (portfolio investment) และการลงทุนอื่นๆ (other investment)

อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate) หมายถึง จำนวนของเงินตราสกุลหนึ่งที่จะต้องถูกจ่ายไป หรือเสียไปเพื่อแลกกับ 1 หน่วยของเงินตราอีกสกุลหนึ่ง หรือราคาของเงินตราต่างประเทศ ที่คิดในหน่วยของเงินตราอีกประเทศหนึ่ง เช่น เงิน 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 30 บาท

ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบตะกร้าเงิน (Basket of Currency) คือ ระบบอัตราแลกเปลี่ยนที่เงินตราของประเทศอิงกับเงินตราของประเทศคู่ค้า เช่น ดอลลาร์สหรัฐฯ ปอนด์ ยูโร เยน ฝรั่งเศส ฯลฯ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ระบบตะกร้าที่อิงเงินหลายๆสกุล และ ระบบตะกร้าที่อิงเงินสกุลเดียว เช่น สมัยก่อน ประเทศไทยเลือกอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทอิงกับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวแบบมีการจัดการ (Managed Float) หมายถึง อัตราแลกเปลี่ยนที่มีกลไกการปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์และอุปทานเงินตราต่างประเทศ เช่นเดียวกับระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวแบบเสรี ในการกำกับดูแลอัตราแลกเปลี่ยนนั้น ให้มีเสถียรภาพและมีความเหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจ เป็นระบบอัตราแลกเปลี่ยนที่ประเทศไทยใช้ในปัจจุบัน

วิกฤตการณ์ Sub-Prime หมายถึง สินเชื่อที่ปล่อยให้แก่ลูกหนี้คุณภาพต่ำ ที่ไม่สามารถกู้ยืมผ่านตลาดสินเชื่อปกติได้ เพราะมีประวัติการกู้ยืมไม่ดีพอ เป็นสินเชื่อที่มีความเสี่ยงสูง เพราะโอกาสที่ลูกหนี้จะไม่สามารถชำระหนี้คืนนั้นมีสูง ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยที่ให้กู้ยืมจะสูงกว่าปกติ sub-prime lending ในสหรัฐ เติบโตอย่างรวดเร็วในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ปัจจุบันลูกค้า sub-prime คิดเป็นประมาณร้อยละ 25 ของประชากรสหรัฐ โดยเริ่มต้นวิกฤตเมื่อเดือนสิงหาคม 2550

ความผันผวน (Volatility) คือ ความไม่แน่นอนของการเคลื่อนไหวในอัตราแลกเปลี่ยนและดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์ไม่ว่าขึ้นหรือลง